

עפ"א 1870/07/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פוליליים

עפ"א 1870-07-21 פלוני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת תמר נאות פרוי

פלוני המבקש/המערער נגד מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

בקשה למתן ארכה להגשת ערעור על פסק דין של בית המשפט השלום חיפה (כב' השופט מרים פיקוס-בוגדאנוב) מיום 13.5.2021 בתיק תק"ח 33861-11-20.

1. נגד המבקש הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה של שהיה במקום אסור - לפי סעיף 2א + 6(3) לתקנות שעת חירום (נגיף קורונה החדש - הגבלת פעילות), תש"ף-2020 (להלן: "התקנות").

2. בהתאם לעובדות כתוב האישום, בתאריך 20.4.2020, סמוך לשעה 17:30, שהה המבקש בחוף הים בחיפה, שהוא הייתהASAורה באותה העת.

3. המבקש לא כפר בעובדות כתוב האישום, ואף אישר כי המקום בו היה נמצא מעל לקילומטר מקום מגוריו. עם זאת טען המבקש כי ביצע בחוף הים פעילות ספורטיבית ייחידנית לה הוא זקוק לנוכח מצבו הרפואי, וכי שהמלץ לו על ידי הרופא המתפל. בהקשר זה נטען כי בפברואר 2020 סבל המבקש מבעיה רפואית שלא אפרט, ועל כן הומלץ לו לבצע הליכה קצרה במקום כגון חוף הים, ועל כן הוא יצא לעשות פעילות ספורטיבית שהומלץ לו עליה, במקום מבודד, ומוביל שיטין את עצמו ואת אחרים. בתרמוכה לטענות הוגש מסמכים רפואיים הכלולים המלצות רפואיות ואבחנה משנת 2019 לפיה המבקש סובל מבעיה רפואית מסוימת.

4. עוד טען המבקש כי הוא מתגורר בשכונה הנמצאת בשיפוע ההר (רמת אשכול בחיפה) ועל כן בסמוך למקום מגוריו הוא אינו יכול לבצע פעילות ספורטיבית, ולכן בחר להגיע לחוף הים, שם הפעולות יכולה להתבצע במשורר. בתרמוכה לטענות אלו הוגש מסמך רפואי מתאריך 21.1.21 לגבי המלצה לבצע פעילות גופנית בשטח ישר (נ/2). בנוסף, טען כי פעילות ספורטיבית על משטח חול מקטינה את ההשפעה על עמוד השדרה, אגב הפניה למאמר שפורסם באינטרנט (נ/3).

5. טענה נוספת של המבקש הייתה כי זמן קצר לאחר האירוע, הים נפתח לכל הציבור וכי במהלך הסגרים הנוספים בהם הייתה נתונה המדינה, האיסור על שהוא בחוף הים לא חודש. עוד נטען, כי שהוא בחוף הים באויר הפתוח אינה מסכנת והסיכון להידבקות בנגיף הקורונה בים נמוך. בתרמוכה לטענותיו הציג המבקש פרסומים מכל התקשרות בהם צוטטו רפואיים לגבי הסיכון להידבקות בנגיף הקורונה בחופי הים ובמקומות פתוחים (נ/1).

6. טענה נוספת של המבקש הייתה כי התקנות שאסרו על שהוא בחוף הים במהלך הסגר באותה העת, לא היו חוקתיות ופגעו בזכויות הבסיסיות של האזרחים.

7. המשיבה ביקשה להרשע את המבקש, לאחר שהבהירה כי היא מקבלת את הטענה העובדתית של המבקש כי עשה פעילות ספורטיבית בים ועל כן ויתרה על חקירותו.

עמוד 1

8. ב"כ המאשימה טענה כי הפרסומים נ/1 שהוגשו על ידי המבוקש אינם יכולים להוות ראייה, מאחר ולא ניתן לאמת את נכונות תוכנם. בנוסף לכך, כי גם אם ניתן היה לקבל את הפרסומים כראייה, הרי שמדובר בפרסומים מאוחרים לביצוע העבירה, ולא ניתן להשילר מהם על מועד ביצוע העבירה. בנוסף, נטען, כי מהמסמך נ/2 עולה כי מומלץ לmbksh לעשות פעילות ספורטיבית באזורי מישורי, אך אין בכך כדי ללמד שמצוות הרפואי של המבוקש הצדיק את הפרת התקנות, אשר אסרו במועד ביצוע העבירה שהיא בחוף הים מעלה-100 מטר מכתובת המגורים, ואף טוען כי המבוקש יכול היה לבצע פעילות ספורטיבית במקום אחר, שקרוב למקום מגוריו.

9. בית המשפט קמא מצא להרשיע את המבוקש, מכוח הוראות תקנה 2א לתקנות, כפי שהיא הייתה בתוקף במועד ביצוע העבירה, ואשר אסרה על שהיא בחוף הים "אלא אם כן המקום נמצא למרחק של 100 מטרים ממקום מגוריים...". בית המשפט קמא ציין כי רק ביום 20.5.2020 הותירה השהייה בחוף הים לצורך פעילות ספורט, אף אם מדובר מרחק של יותר מ-100 מטרים, וכי איסור השהייה בחוף הים שלא לפעילות ספורטיבית הוסר רק בתאריך 19.5.2020.

10. בית המשפט קמא אף מוסיף ומפנה לכך כי בהתאם לתקנות, אסורה יציאה של אזרחים למרחב הציבורי בין התאריכים 21.3.2020 ועד 5.5.2020, וכי רק ביום 20.4.2020 הוסף החירג של פעילות ספורט, ומכוון אושרה "פעילויות ספורט של יחיד ... ולמרחוק של עד 500 מטרים מקום מגוריים", כאשר מוגבלת 500 המטרים הוסרה רק ביום 27.4.2020.

11. משכך, במועד ביצוע העבירה, יצאה מקום מגוריים לצורך פעילות ספורט הייתה מותרת אך ורק למרחוק של עד 500 מטרים, כאשר פעילות ספורט בימם הייתה אסורה, אלא אם החוף נמצא למרחוק שלא עולה על 100 מטר מקום מגוריים. הייתה ולא הייתה מחלוקת כי מקום מגורי של המבוקש נמצא בשכונת רמת אשכול בחיפה והוא נמצא למרחוק העולה על 500 מטרים מחוף הים, המשקונה הינה כי המבוקש עבר את העבירה המיוחסת לו.

12. לגבי טענותיו של המבוקש בדבר אי חוקיות התקנות - פסק בית המשפט קמא כי הטענות נידונו מספר פעמים במסגרת עתירות שהוגשו לבית המשפט הגבואה לצדκ, ונדחו - שכן נקבע כי הגבלות שהוטלו נעשו על סמך החלטות מקצועיות מובהקות הנთונות לסמכוות ול邏ומחיותו של משרד הבריאות (אגב הפניה לבג"ץ 5314/20 **עדالة המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' היועם"ש** (10.1.2020) ובג"ץ 8691/20 **ארגון נ' מנכ"ל משרד הבריאות** (11.1.2020)).

13. עוד קבע בית המשפט קמא כי העובדה שעם הזמן שונו חלק מהתקנות והעובדה שבסגרים האחרים לא הוגבלה השהייה בחוף הים, אין בהן כדי להשילר על תקפותן של התקנות שכן למועד הרלבנטי אין בכך כדי לפטור בדיעבד מאחריות מי שהפר את התקנות כל עוד היו בתוקף. בהקשר זה אף קבע בית המשפט קמא כי מקובלת עלי הטענה של המשיבה לפניה הפרסומים שהוצגו על ידי המבוקש אינם יכולים להוות ראייה בהליך פלילי, בשם לב ל��שי לבחון את מהימנות הפרסומים, ולא ניתן לקבוע ממצאים עובדיתיים רק בהסתמך על אותם פרסומים.

14. באשר לצורך ביצוע הפעילויות הספורטיביות מצד המבוקש - בית המשפט קמא פסק כי המליצה לפעילויות ספורטיבית שהציג המבוקש ניתנה בחודש אוגוסט 2020, דהיינו לאחר שהסגר הראשון כבר הסתיים, אך מעבר לכך - אף אם נניח שהמליצה לגבי הפעילויות הגוףנית ניתנה לmbksh לפני המועד הרלבנטי - אין בהמליצה כדי לפטור אותו מאחריות לביצוע העבירה.

15. ממשיך וקבע בית המשפט כי למעשה, טענת המבוקש היא טענה להגנת ה"צורך" המועוגנת בסעיף 34יא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), אך סעיף 34טז לחוק העונשין והפטיקה מסיגים את תחולת הגנת הצורך, וקובעים מספר תנאים מצטברים להתקיימותה, כגון: שהמעשה היה דרוש באופן מיידי, כי לעשו נשקפה

סכנה מוחשית, כי לעולה לא עמדה חלופה אחרת מלבד המעשה ועוד (תוך הפניה לפסיקה העוסקת בהגנת הצורך). בהמשך, נקבע כי המבוקש אינו עומד בתנאים המוצטברים של הגנת הצורך והוא לא הוכיח כי הפעולות הספורטיבית הייתה דרישה באופן מיידי להצלת חייו או למניעת פגיעה חמורה בגוףו, או כי לא הייתה כל דרך אחרת לבצע פעילות ספורטיבית, אלא בחוף הים. נקבע כי המבוקש לא הניח כל תשתיות ראייתית בוגר לפגעה חמורה שעוללה הייתה היגרם לביראותו, אם לא היה מבצע פעילות ספורטיבית במהלך הסגר הראשון דוקא בחוף הים או כי הייתה קיימת סכנה מוחשית לביראותו, שאוותה לא ניתן היה למנוע אלא בפעולות בחוף הים, ואף צוין כי גם בשכונות מגוריו של המבוקש ישנים קטועים מישוריים שם ניתן היה לבצע את הפעולות.

16. لكن, המבוקש הורשע, ונגזר עליו הקנס שנקבע בהודעת הקנס - 500 ₪.

17. פסק הדיון ניתןذاكرة ביום 13.5.2021. ביום 17.7.2021 הגיע המבוקש בקשה להארכת موعد להגשת ערעור על פסק הדיון (שכן המועד האחרון היה 45 ימים לאחר מתן פסק הדיון). בבקשתו נטען (בשורר בודד) כי המבוקש עוטר להארכת המועד להגשת הערעור "לצורך קבלת חוות דעת רפואי וביטחוני בדיקות רפואיות נוספת נספנות הרלבנטיות לעניין הנדון", והתבקשה ארכה עד יום 5.8.2021.

18. במהלך הדיון שהתקיים בבקשתו, ניסיתי להבין מה מבוקש, אשר איננו מוצג, מדוע לא הוגשה הבקשה טרם חלף המועד להגשת הערעור, מדוע הוא סבור שיש צורך בחוות דעת נוספת, מדוע הוא סבור שניית יהא להגיש ראיות נוספת בשלב הערעור, מדוע ראיות אלו לא הוגשו בבית המשפט כאמור, והאם בכך טענות משפטיות לגבי הכרעת הדיון.

19. המבוקש הסביר כי מפסק הדיון עולה כי עדמתו נדחתה הייתה והוא לא הוכיח את הטענות שלו בהיבט העובדתי- רפואי ולכן הוא נזקק להגיש חוות דעת נוספת. הסביר היה כי הוא מבין את פסק הדיון קמא כך שהגנתו כולה רק בשל אי הוכחת טענותיו הרפואיים ובשל כך שהראיות שהוא הציג - נ/1 עד נ/3 לא היו מספקות בהיבט המחייב. לגבי המועד להגשת הבקשה - לא סופק הסביר. לגבי ההיבט המשפטי - טען המבוקש כי הוא עדין סבור שמדובר לו הגנת הצורך, וכי הוא מבקש להתייעץ עם אנשי מקצוע לגבי טענות אלו. על מנת שלא להאריך יתר על המידה אפנה לטיעונים כפי שהוצעו על ידי המבוקש אשר בפרוטוקול.

20. המשיבה מתנגדת למתן הארכה, ואף היא פרטה את טיעוניה בפרוטוקול.

21. דין הבקשה להידוחות.

22. הסמכות להאריך מועד להגשת ערעור פלילי נקבעה בסעיף 201 לחוק סדר הדיון הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982. בשונה מהדין בהליכים אזרחיים, שיקול הדעת של בית המשפט רחב יותר ונפסק כי כאשר מדובר בהליך פלילי - השיקולים שיש לקחת בחשבון בבקשתו להארכת מועד להגשת ערעור פלילי כוללים את התקופה מאז שחלף המועד הקבוע להגשת ערעור (כאשר ככל שחלף זמן רב יותר - יש צורך בנימוקים משכנעים יותר להארכת המועד), השאלה אם המערער היה מיוצג בידי עורך דין, סיכון הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בערעור, החשש מעוויות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור, עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.2006); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.2009), ע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.2016); בש"פ 16/6066פלוני נ' מדינת ישראל (31.1.2016); בש"פ 8197/13 אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.1.2014); ע"פ 5787/20 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.8.2020); בש"פ 2311/20 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.3.2020); בש"פ 8795/20 פלוני נ' מדינת ישראל (17.12.2020); בש"פ 20/6172 אבו הבירה נ' מדינת ישראל (8.9.2020)).

23. במקרה הנוכחי, מדובר באיחור קצר מאוד (של 4 ימים בלבד) והמבוקש לא היה מיוצג בהליכים כאמור - עם זאת, לא הוצע כל הסברiae לאיחור בבקשתו הבקשה. גם במהלך הדיון, לשאלות בית המשפט שהופנו אל המבוקש

בבקשר זה - הוא לא מסר כל הסברiae לא Ichor ולא טען כי הוא לא ידע מהו המועד האחרון להגשת הערעור. לשיטתי, לא ניתן כלל לשקל בקשה להערכת מועד להגשת ערעור כל עוד לא מוצע הסברiae לא Ichor.

24. בנוסף, יש לראות כי הטעם היחיד המזוכר מטעם המבקש לאורכה המבוקשת נועז בצורה שקרים לדעתו בהצגת מסמכים רפואיים נוספים - אך אין כל טעם בהגשת מסמכים רפואיים נוספים. שכן, בית המשפט קמא הניח לטובות המבקש כי מצבו הרפואי הינו כפי שהוא תיאר וכי הוא נדרש לפעולות ספורטיבית כפי שהוא טען, ואף היה מוקן להניח שפעולות שכזו במישור הינו המומלצת מבחינת המבקש, ואוסף כי ניתן היה גם להניח שיש יתרון לפעולות על חול יחסית לפעולות על "אספלט". אלא שפסק הדיין מחייב לטובות המבקש את כל האמור - ועודיהם, התוצאה הינה כפי שנפסק. עמדתו של המבקש כי הגנתו כולה רק בשל היעדר תיעוד רפואי - אינה מבוססת. לכן, אין כל טעם בהגשת המסמכים שהמבקש הסביר במהלך הדיון שהוא רוצה להגיש.

25. בית המשפט קמא קבוע - ובצדק - שאף אם פעילות במישור הינו המומלצת ואף אם יש יתרון לביצועה בחוף הים, ההנחות והתקנות גוברות - וה המבקש הפר את התקנות. בית המשפט קמא אף ציין כי ההגנה שאליה מכונן המבקש הינה הגנת ה"צורך", אלא שעלה מנת להוכיח אותה המבקש היה נדרש להציג על התקיימותם של כמה תנאים מצטברים, והוא לא עמד בנטול הוכחתם - כאשר חלק מהם אינם תנאים רפואיים כלל וכלל. כך שאף אם מסמך רפואי זה או אחר הינה תומך במובן מסוים באחד מחמשת התנאים המצטברים לצורך הוכחת טענת הצורך, המבקש לא הוכיח את שאר התנאים - ולפיכך הרשעה לא סמוכה על היעדר מסמכים רפואיים.

26. זאת ועוד. המבקש לא הסביר מדוע המסמכים הרפואיים לא הוגשו בבית המשפט קמא ומדוע לא התבקשה הגשתם שם. הסברתי למבקש במהלך הדיון את הקושי שיש בבקשתה להגשת ראיות בשלב הערעור, מה צריך להראות על מנת לקבל "אישור" להגיש ראיות שלא הוגשו בשלב שבו נוהל ההליך, והסבירתי לו שלמעשה הוא לא רק המבקש ארוכה להגשת הערעור אלא גם מתכוון להגיש בעתיד בקשה להגשת ראיות נוספות בשלב הערעור וכי לא ניתן לקבל בקשה להערכת המועד להגשת ערעור המבוססת על בקשה עתידית אפשרית להגשת ראיות נוספות, שטרם באה לעולם ולא ניתן לבדוק את מהותה וסיכוייה. המבקש, גם שאינו מיזג, הבין את האמור אך לא סיפק כל הסבר לגבי השאלות המתיחסות.

27. ולסיום - לשאלתי אם בכוונת המבקש להעלות טיעון **משפט** במסגרת הערעור שהוא רוצה להגיש, שהוא רק רוצה להגיש מסמכים רפואיים ולהעלות טיעון **עובדתי** - השיב המבקש כי הוא מתכוון להתייעץ על מנת לשקל את צעדי בקשר זה. כמובן, גם כו, לאחר שחלף המועד להגשת ערעור, המבקש לא בטוח שיש בפי טענות משפטיות לגבי פסק הדיין קמא, וחוזרים אנו לך שככל מבוקשו הינו להגיש מסמכים רפואיים.

28. נכון האמור מעלה במקובץ, הבקשתה להערכת המועד להגשת ערעור, **כפי שהוגשה**, נדחתה.

אבקש מהמצירות לשלוח העתק לצדים, וראו כי המבקש אינו מיוצג ופירט בבקשתו את כתובתו ואת מספר הטלפון שלו, וביקש מהמצירות לוודא שהוא קיבל את ההחלטה.

ניתן היום, ז' אב תשפ"א, 16 ביולי 2021, בהיעדר הצדדים.